

венъ, биде прочетенъ отъ члена-докладчикъ на сѣда срѣдъ общото внимание. Прокурорътъ и въ обвинителната си рѣчь поддържа и доказа, че вѣстникъ *Български Стражъ* е наклеветилъ злоумишлено единъ държавенъ служителъ, и искаше за отговорника максимума отъ наказанието прѣдвидено въ членъ 28 на закона за печата: „Който лъжливо прѣдпише другиму нѣкое прѣстѣпно или друго опозорително дѣйствие, счита се за клеветникъ и се наказва съ затворъ отъ единъ мѣсець до една година и съ глоба до 1000 лева“.

Защитата не счете за нужно да говори дълго. Сѣдътъ бѣше самъ констатиралъ кражбата на Дамянова и не можеше по никой начинъ да признае за клевета твърдението на вѣсстника. По това съображение защитата и не бѣше направила отводъ на сѣда, като съпричастенъ въ подсъжданото дѣло.

Но прѣдсѣдателятъ ѝ зададе третия пжтъ въпроса: може ли да прѣдстави неопровержими доказателства, съ които да подкрѣпи набѣдата противъ разсилния?

—Господинъ прѣдсѣдателю, каза защитникътъ, за да ви отговора, ще повтора молбата си, която имаме честь да ви направимъ, и тукъ, и въ писменното си обяснение по-рано: да се повика самия разсиленъ Дамяновъ, въ качество на свидѣтель, и подъ клетва да се испита истина ли е или не е онова, което се съдържа въ статийката ни. Това е нашето главно доказателство...

Шушукане изъ публиката. Мнозина се извърщатъ нѣкъдѣ къмъ дъното на стаята. Какво има тамъ?

Прѣдсѣдателятъ пази леденото си изражение. Той не е доволенъ отъ тоя отговоръ.